

били і в дворі пограбували все добро. З кінцем серпня й початком вересня повно було таких „бунтів”. „Вже — пише Кушевич — по селах і дорогам дуже небезпечно задля бунтів цілої Руси, що з незмірною ненавистю до католиків і до поляків усе по дорозі забиває й мордує”.

Як бачимо, то галицьке селянство, як і інші не сполячені верстви укр. народу приготувлялися до кровавої розправи з 300-літніми гнобителями. Гасло до загального бунту в цілій країні дала вість про страшний погром поляків під Пилявцями дня 23. вересня. Вість про сей погром розносили самі поляки, котрі утікали на захід. Хмельницький скоро йшов наперед, а перед ним хлопське повстання розпалюване самостійними хлопсько-козацькими загонами. Вже 5. жовтня появилися під Львовом Татари, а 8. жовтня рано сам Хмельницький. Дрібні козацькі відділи відділилися від головної армії, розбіглися по цілій Галичині і дали повстанню Галичан сильну підпору. Хлопи, міщани, дрібна шляхта руська і руські священники — все те піднесло голову і в короткім часі на галицькій землі не лишилася майже одна нога польська.

Опис сеї національної революції української в Галичині подаємо за д-ром С. Томашівським, яко витяг з його праці „Народні рухи в галицькій Руси 1648 р.”*) зладженої на підставі судових актів.

*) Друкованої в записках Наук. Тов. ім. Шевченка. т. XIII., а відтак виданої окремою книжкою в р. 1898.